

sudku dotýká se však i ostatních předmětů domněle odcizených a vyjmenovaných v rozsudku pod c) — ch), o nichž zmatečná stížnost nic nepraví a v té části rozsudek vůbec nenapadá. Podle § 290 tr. ř. bylo proto zrušiti rozsudek i v této části jako zmatečný podle § 281 čís. 9. písm. a) tr. ř. a to za souhlasu generální prokuratury podle § 5 novely k tr. ř. čís. 3/1878 ř. zák. již při poradě neveřejné a tuto trestní věc přikázati, an osvobozující výrok zůstává tím nedotčen, příslušnému nyní okresnímu soudu v Jihlavě, by ji znovu projednal a rozhodl.

Tomuto soudu bude třeba řešiti především otázku, zda a pokud věci ve zrušeném rozsudku pod a) až ch) vyjmenované lze vůbec považovati za předměty, na něž se vztahovalo exekuční řízení vnučenou dražbou nemovitostí, a zda k nim, a ke kterým z nich vydražitelé nabyli příklepem vůbec vlastnictví. Jest třeba míti na zřeteli, že příslušenstvím nemovitosti jsou jednak věci, které se zapuštěním do země, přibitím, přinýtováním neb upevněním ve zdi staly ve smyslu § 297 obč. zák. s o u č á s t í věcí nemovité (důležité pod b), jednak i věci, o sobě movité, jež však svou povahou jsou určeny k tomu, by se jich užívalo trvale při nemovitosti (§§ 294, 297 obč. zák.). Aby však takové příslušenství sdílelo osud věci hlavní v dražebním řízení, jest třeba, by podle §§ 144 a 253 ax. ř. veškeré ony věci z příslušenství, jež nejsou k věci hlavní přibity, přinýtovány, do země neb do zdi zapuštěny a pod., byly v odhadním protokole zvláště a jednotlivě seznámenány, popsány a oceněny, a nestačí, jak míní zrušený rozsudek, pouhý všeobecný, heslovitý náznak. Vždyť popis příslušenství, byť i stručný, musí umožniti zjištění totožnosti dotyčných předmětů, tím více pak musí býti osvědčením, že ony předměty byly na nemovitosti a v držení exekuta ještě v době zájemného popisu a odhadu; teprve jich zápisem v zájemném protokole a popsáním nabývá vymáhající věřitel k nim práva zástavního. Podkladem vydražení jsou dražební podmínky a ty i v souzeném případě praví, že předmět dražby tvoří 1. obytné a mlýnské stavení se zařízením mlýna 2. budova pily s veškerým zařízením a s příslušenstvím podle protokolu popisného a odhadního ze dne 30. dubna 1927. Nálezacímu soudu bude též pro případ zjištění, že některé příslušenství do dražebního řízení patřící bylo z nemovitosti odstraněno obžalovanou až po příklepu, avšak před přechodem věcí těch do držby vydražitelů (před odevzdáním nemovitosti), zabývati se otázkou, nelze-li v takovém jednání shledávati skutkovou podstatu přestupku zpronevěry (srov. rozh. sb. n. s. č. 2487); jinak, jde-li o odstranění věcí za exekučního řízení, avšak před příklepem, pokud lze takové jednání posuzovati s hlediska § 1 příp. § 3 zákona o maření exekuce.

Čís. 3841.

Bývalý radiokoncesionář nepřechovává radiotelefonní zařízení bez povolení podle § 24 odst. 1 zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n., když, odhlásiv řádně radiotelefonní koncesi, ponechal u sebe

radiotelefonní zařízení i po uplynutí jednorroční lhůty § 23 odst. 2 cit. zákona, aniž zažádal o její prodloužení a aniž si opatřil novou koncesi.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1930, Zm I 490/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 8. května 1929, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin podle § 24 zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924.

Důvody:

Jde o řešení otázky, zda bývalý radiokoncesionář přechovává radiotelefonní zařízení bez povolení podle § 24 odst. (1) zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924, když, odhlásiv řádně radiotelefonní koncesi, ponechal u sebe radiotelefonní zařízení i po uplynutí jednorroční lhůty § 23 odst. (2) cit. zákona, aniž zažádal o její prodloužení a aniž si opatřil novou koncesi. Nálezací soud neshledal v jednání obžalovaného, o němž zjišťuje, že se přihlásil o koncesi na poslouchání rozhlasu (kristalovým radiovým aparátem) dne 2. června 1926, a že vrátil koncesi dne 28. ledna 1927, takže od 1. února 1927 nebyl již v seznamu radiokoncesionářů, ježto jeho oprávnění zaniklo, že však přes to podržel radiotelefonní zařízení až do dne 2. března 1929, kdy bylo četnictvem zabaveno, — skutkovou podstatu přečinu podle § 24 cit. zákona s odůvodněním, že v pouhém ponechání si zařízení, v pasivním chování, nelze ani po uplynutí jednorroční lhůty druhého odstavce § 23 cit. zákona spatřovati přestoupení zákona ve smyslu prvního odstavce § 24 tohoto zákona, an obžalovaný držel zařízení nadále vlastně jen pro státní správu, již zařízení podle § 23 odst. (3) cit. zák. připadlo, a obžalovaný tím, že aparát řádně přihlásil a odhlásil, učinil zadost zákoným povinnostem (§§ 1 a 22 cit. zák.), — a dalších povinností, nanejvýš v tom směru, jak má naložiti s radiotelefonním zařízením, když je nemohl v jednorroční lhůtě druhého odstavce § 23 nikomu postoupiti a když poštovní správa nepoužila práva příslušejícího jí podle třetího odstavce téhož §, — mu zákon jako bývalému koncesionáři neukládá. Zmateční stížnosti státního zastupitelství, napadající tento rozsudek nálezacího soudu s hlediska důvodu zmatečnosti § 281 čís. 9 a) tr. ř., nelze přiznati oprávnění, neboť zrušovací soud neshledal, že nálezací soud zprošťujícím výrokem porušil zákon nebo že ho nesprávně použil, a dospěl naopak k témuž úsudku jako nálezací soud, leč z úvah poněkud odchylných. Podle § 1 zákona ze dne 20. prosince 1923, čís. 9 sb. z. a n. z roku 1924 lze zařízení radiotelefonní přechovávat jen na základě zvláštního povolení. Toto povolení zaniká (mimo jiné) podle § 22 c) cit. zák., vzdá-li se osoba oprávněná po předchozím nejméně tříměsíčním ohlášení. Zanikne-li udělené povolení, může podle ustanovení prvního odstavce § 23 cit. zák. příslušné poštovní a telegrafní ředitelství k za-

mezení neoprávněného přechovávání radiotelefonních zařízení učiniti potřebná opatření, zabavení těchto zařízení atd. § 23 cit. zák. stanoví v druhém odstavci, že osoba, jejíž oprávnění zaniklo, může během jednoho roku ode dne zániku postoupiti radiotelefonní zařízení osobám, kterým bylo uděleno povolení k výrobě, k prodeji nebo k přechovávání těchto zařízení nebo jimž byla propůjčena koncese ke zřizování nebo k provozu stanic radiotelefonních a radiotelegrafních. K takovému postoupení se nevyžaduje zvláštní povolení, nutno je však neprodleně oznámiti příslušnému poštovnímu a telegrafnímu ředitelství. Třetí odstavec § 23 stanoví, že po uplynutí této jednorroční lhůty, která může býti ministerstvem pošt a telegrafů prodloužena, případnou radiotelefonní zařízení za náhradu obecné hodnoty poštovní a telegrafní správě. Zmateční stížnost z těchto ustanovení dovozuje, že, podrží-li bývalý koncesionář radiotelefonní zařízení i po uplynutí jednorroční lhůty stanovené v druhém odstavci § 23, drží je bez úředního povolení a dopouští se přečinu podle § 24 cit. zák., poněvadž je koncesionář po zániku koncese ze seznamu koncesionářů u poštovní správy vymazán a poštovní správa není povinna vésti tyto zaniklé koncese v patrnosti. V souzeném případě měl prý obžalovaný volbu: chtěl-li zařízení dále držeti, měl žádati o prodloužení jednorroční lhůty, jinak měl je buď odevzdati poštovní správě nebo měl ji vyzvati, by si zařízení za podmínek uvedených v třetím odstavci § 23 odebrala. Ustanovení tohoto odstavce je prý jen rázu soukromoprávního, chtějíc držitele zařízení ochrániti od majetkové újmy pro případ, že zařízení nepřevodl na jiného, nemá prý však vliv na ustanovení trestní, podle nichž oprávnění, přechovávati podobná zařízení, končí jedním rokem po odhlášení koncese.

S tímto názorem nelze souhlasiti. Zákon arci' neukládá poštovní správě za povinnost, by vedla zaniklé koncese v patrnosti, neukládá však ani bývalému koncesionáři za povinnost, by, nepoužil-li zákonem mu daného oprávnění k volnému soukromoprávnímu nakládání do jednoho roku nebo po případě do delší prodloužené lhůty —, radiotelefonní zařízení buď odevzdał poštovní správě nebo by ji vyzval, by si zařízení odebrala. Z kusého a dosti nejasného ustanovení třetího odstavce § 23 zák. čís. 9/1924, — které by zasluhovalo objasnění alespoň nařízením, — že po uplynutí jednorroční lhůty »případnou radiotelefonní zařízení poštovní a telegrafní správě »lze co do této otázky dovozovati jen, že po uplynutí řečené lhůty ztrácí bývalý koncesionář volné disposiční právo nad radiotelefonním zařízením ve prospěch poštovní a telegrafní správy, i tu však mu zákon zaručuje náhradu obecné hodnoty tohoto zařízení pro zamezení citelné újmy majetkové. Jakým způsobem a kdy má tento zákonný následek, případnutí zařízení poštovní správě, býti prakticky proveden, je pro nedostatek zvláštních zákonných předpisů jen věcí volného uvážení povolaneého úřadu, jemuž zařízení připadne, nikoli věcí postižené osoby, které zákon v této příčině neukládá iniciativu ani zvláštní aktivní spolupráci. Poněvadž zákon, jak již řečeno, v § 22 písm. c) stanoví, že povolení uvedené v § 1 zaniká, vzdá-li se oprávněná osoba koncese, nastával by po zániku tohoto povolení arci, —

kdyby tu nebylo zvláštních ustanovení — stav přechovávání radio-telefonních zařízení bez povolení, který by spadal pod trestní ustanovení § 24 cit. zákona. Leč taková zvláštní ustanovení obsahují právě předpisy druhého a třetího odstavce § 23 cit. zák., které stanoví výjimku z obecného předpisu § 24. Příklad druhého odstavce § 23 řešil již zrušovací soud zásadně v rozhodnutí čís. 3213 sb. n. s. v ten smysl, že po dobu jednorocní lhůty stanovené v tomto odstavci nepřechovává bývalý radiokoncesionář, který se řádně vzdal koncese, radiotelefonní zařízení bez povolení, a že se proto držením těchto zařízení v této době nedopouští přečinu podle § 24 cit. zák. Avšak ani po uplynutí této jednorocní, po případě i prodloužené lhůty, nepřechovává bývalý koncesionář, který z jakéhokoli důvodu nemohl nebo nechtěl použít možnosti volné dispozice oním zařízením po rozumu druhého odstavce § 23, zařízení to »bez povolení«; neboť, nestanoví-li zákon, jak shora uvedeno, povinnost bývalého koncesionáře, by zařízení sám odevzdal poštovní správě nebo by ji vyzval k odebrání zařízení, a nepostará-li se poštovní a telegrafní správa ihned po uplynutí této lhůty sama o to, by jí zařízení podle třetího odstavce § 23 připadlo, nezbývá bývalému koncesionáři, než by zařízení, jímž nesmí již volně disponovati, prostě podržel, dále přechovával až do doby, kdy je poštovní správa převezme za náhradu obecné hodnoty, aniž by ho arcí směl v té době používat. Dokud poštovní správa v té příčině nic nezařídí, nelze tvrditi, že bývalý koncesionář přechovává zařízení bez povolení a že se tím dopouští přečinu podle § 24 cit. zák.

Pro otázku, o kterou tu jde, není bez významu ustanovení pátého odstavce § 24 cit. zák., podle něhož v případech uvedených v 1. a 2. odstavci tohoto paragrafu propadají radiotelefonní zařízení ve prospěch státu. Nebylo by třeba, by bylo v třetím odstavci § 23 zvláště vysloveno, že po uplynutí jednorocní lhůty případnou radiotelefonní zařízení poštovní a telegrafní správě za náhradu obecné hodnoty, kdyby zákon v držení zařízení po této lhůtě spatřoval trestný čin podle § 24, v kterémžto případě by zařízení propadlo bez náhrady. Správnosti tohoto výkladu zákona nasvědčuje i jeho tendence, zdůrazněná již v rozhodnutí čís. 3213 sb. n. s. Jestliž účelem zákona čís. 9/1924 sb. z. a n. zvýšená ochrana veřejného, státního zájmu na přísné kontrole možnosti radio-telegrafického a radiotelefonního provozu; zákon chce nepochybně s plnou přísností zakročit tam, kde jde o přechovávání zařízení, k němuž nebylo státními dozorčími orgány ještě vůbec dáno povolení, o němž tedy státní správa nenabyla vědomosti, a kde se tudíž toto přechovávání státní kontrole vůbec vymyká, kdežto v případech, kde dozorčí státní orgány zvěděly již na základě řádné přihlášky a udělené koncese o tom, že určitá osoba dovořeně přechovává radiotelefonní zařízení, jest kontrola již zabezpečena a bere proto zákon ohled i na soukromý zájem, jmenovitě, když se oprávněná osoba koncese podle § 22 c) vzdala. Tato úvaha, vytyčující tendenci zákona, platí plnou měrou i pro souzený případ, neboť i tu věděla státní správa o přechovávání radiotelefonního zařízení, an obžalovaný řádně o koncesi žádal a řádně se jí též vzdal.

Byla-li tudíž další ve veřejném zájmu nutná kontrola tímto jeho postupem zaručena pro dobu jednoroční lhůty § 23 odst. (2) cit. zák., je nasnadě, že se na tomto stavu věci a na možnosti další kontroly nic nezměnilo ani tím, že obžalovaný i po uplynutí této jednoroční lhůty měl u sebe radiotelefonní zařízení, které ostatně bylo chybné a o němž nebylo zjištěno, že ho obžalovaný po odhlášení koncese používal. Vždyť poštovní správa věděla i po uplynutí této lhůty právě tak jako před jejím uplynutím, že obžalovaný měl radiotelefonní koncesi, že se jí řádně vzdal, a mohla proto i nadále kdykoliv svými orgány kontrolovati, zda obžalovaný zařízení snad nezneužívá, a učiniti potřebná opatření po rozumu prvního odstavce § 23 cit. zák. Těmito úvahami stávají se bezvýznamné i veškeré při veřejném roku vznesené obavy co do případného obcházení zákazu § 24 zákona o telegrafech; vždyť takové nebezpečí zajisté není větší po uplynutí jednoroční lhůty § 23 odst. (2) než před jejím uplynutím, ba jest menší, ana výkonnost přechovávaného zařízení průběhem času stále klesá; ostatně má poštovní a telegrafní správa podle toho, co uvedeno, po uplynutí jednoroční lhůty stejnou možnost kontroly bývalého koncesionáře jako před jejím uplynutím, a je nasnadě, že by účinným provedením této kontroly mohla každému přehmatu kdykoli čeliti. Namítá-li zmateční stížnost, že při tomto nazírání na věc bylo by bezvýznamným ustanovení třetího odstavce § 23 cit. zák., podle něhož se bývalý koncesionář může domáhati prodloužení jednoroční lhůty, stanovené v předchozím odstavci, nevystihuje zřejmě význam onoho ustanovení, záležející v tom, že bývalému koncesionáři může býti v případech hodných ohledu prodloužena jednoroční lhůta, by mohl radiotelefonní zařízení vhodným opatřením podle druhého odstavce § 23 zužítkovati. Uplynula-li však tato lhůta a nebyla-li prodloužena, je mu podle třetího odstavce § 23 již odňata možnost postoupiti zařízení jiným osobám, a je na něm, by je přechovával u sebe a měl k dispozici až do doby, kdy poštovní správa učiní potřebné opatření podle tohoto ustanovení. Každé porušení těchto ustanovení bývalým koncesionářem podléhá potrestání podle § 24 odst. (6) cit. zák. Nepochybil proto nalézací soud, vydav rozsudek zprošťující, poněvadž předpis § 24 odst. (1) zák. čís. 9/1924 na souzený případ nepřiléhá; bylo proto zmateční stížnost jako neodůvodněnou zavrhnouti.

Čís. 3842.

Obžalovaný (obhájce) smí činiti průvodní návrhy i po předsedově prohlášení o skončení průvodního řízení, a to až do okamžiku, kdy se soudní dvůr odebral do poradní síně, by se usnesl o rozsudku.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1930, Zm I 876/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 7. listopadu 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným